

Arrest

nr. 320 854 van 29 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op 17 december 2024.

Verweerder stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen op 18 april 2024.

Op 13 september 2024 verzoekt verweerder de Poolse autoriteiten om verzoeker terug te nemen.

Op 17 september 2024 stemden de Poolse instanties in met toepassing van artikel 18 (1) c van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 15 januari 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, S 4 eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam: F. voornaam: H. S. geboortedatum: (...)2002 geboorteplaats: Mubaarak nationaliteit: Somalië die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer F, H S, verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, diende op 15.07.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteit of reisdocumenten voor, Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren 07.10.2009. Onze diensten meldden de betrokkene bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële registratie dat hij met een vals paspoort van Somalië naar Wit-Rusland gereisd was. Na contact te hebben opgenomen met de bevoegde Poolse instanties, bevestigden zij ons op 31.07.2024 dat betrokkene bij hen gekend was als meerderjarig, nadat zij betrokkene hadden onderworpen aan een leeftijdsonderzoek dat aantoonde dat hij minstens 19 jaar oud was. Vervolgens werden de Poolse instanties op 10.05.2024 door de Somatische ambassade in Brussel op de hoogte gebracht van het feit dat betrokkene geboren zou zijn op 04.03.2022 in "Mogadish" (Somalië).

Op 01.08.2024 werd in het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge Oostende AV een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was (VOP basis van het voorgaande onderzoek is bovengenoemde ouder dan 18 jaar, vermoedelijk 23,65 jaar, met een standaarddeviatie van 1,90 jaar.). Gezien werd vastgesteld dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is en derhalve niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24.12.2002, werd de voogdij op 05.09.2024 beëindigd.*

Zijn vingerafdrukken werden diezelfde dag genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Polen op 18.04.2024.

Betrokkene werd door Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 17.12.2024 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene gaf wel aan dat hij een tante (F. M., B) te hebben bij wie hij in België verblijft.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor dat hij Somalië ongeveer 8 maanden voor zijn persoonlijk onderhoud bij onze diensten per vliegtuig en met een illegaal paspoort verliet. Achtereenvolgens vloog betrokkene naar de Verenigde Arabische Emiraten (transit) en Wit-Rusland (verblijf van 1 maand in Minsk).

Vanuit Wit-Rusland reisde betrokkene naar Polen (verblijf van 2 maanden), Duitsland (verblijf van 2-3 dagen in Berlijn), Nederland (doorreis) en België. Betrokkene liet optekenen dat hij één dag voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (14.07.2024) het Rijk zou zijn binnengekomen.

Conform artikel 3(1) van Verordening 604/2013 wordt elk verzoek tot internationale bescherming dat in één van de deelnemende staten van deze verordening door één en enkel één land behandeld. Indien op basis van de in Hoofdstuk III opgenomen criteria van deze verordening geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek tot internationale bescherming het eerst werd ingediend, de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van dit verzoek.

Op basis van de Eurodac gegevens zoals deze hierboven werden aangehaald, kan geconcludeerd worden dat de betrokkene op 18.04.2024 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Polen en Polen bijgevolg al verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het verzoek voor dat betrokkene indiende bij onze diensten.

Rekening houdend met artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, dienden onze diensten op 13.09.2024 een terugnameverzoek in bij de Poolse instanties opdat betrokkene de behandeling van zijn verzoek aldaar

verder zou kunnen zetten. Op 17.09.2024 accepteerden de Poolse instanties hun verantwoordelijkheid voor het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene op basis van artikel 18(1)c.

De Poolse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van Verordening 804/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid berust bij Polen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Polen is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde zijn verzoek tot internationale bescherming in België behandeld te willen zien omdat zijn tante (F. M. B) in België verblijft. Tegelijkertijd verzet betrokkene zich tegen een behandeling van zijn verzoek door de Poolse instanties omdat hij het land niet kent en er geen familie heeft. Betrokkene geeft verder aan dat hij als een crimineel opgepakt werd in Polen, er verplicht werd in groepjes van 3 tot 5 mensen naar het toilet te gaan. Betrokkene stelt dat de opvangvoorzieningen onveilig waren en er op de kamer altijd iemand wakker moest blijven uit angst voor agressieve individuen in het centrum.

De betrokkene wil zijn verzoek behandeld zien door de Belgische instanties omdat hij een tante heeft die in België verblijft.

De persoon die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd verkreeg in 2021 de Belgische nationaliteit.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (ctr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, 532 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, S 36 : "The Court

has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article B, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (*Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, S 97, ECHR 2003 X; *Kwakyie-Ntj and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn tante niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn tante.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende tante of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het dient onderlijnd te worden dat Polen —net zoals België— lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). In casu is het belangrijk om te onderstrepen dat Polen dus tevens de waarden die vervat zitten in artikel 2 van het VEU dienen na te leven. Verder erkennen beide landen ook dat het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dezelfde juridische waarde kent als bovengenoemde verdragen (art. 6(1) VELI) en dienen daaruit volgend het recht op asiel te vrijwaren zoals dit in artikel 18 van het Handvest is bepaald.

Verder stipuleert art. 6(3) VEU dat de grondrechten die voortvloeien het Verdrag tot de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten als algemene beginselen deel uitmaken van het van de unie.

Het geïmpliceerde onderscheid dat door betrokkene wordt aangehaald als onderdeel van zijn beweegredenen om in België een verzoek in te dienen teneinde internationale bescherming te krijgen wordt verder niet gespecificeerd. Evenmin zijn er elementen om aan te nemen dat Polen op systematische wijze zou verzaken aan deze grondslagen van het primaire recht van de unie.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Polen de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12 van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek SI a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen."

De Poolse instanties stemden op 17.09.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de

behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond*.

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek hervatten. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht de betrokkene opnieuw toegang zullen verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dit in de fase waarin deze zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Polen.

Poten heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De Poolse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and coördineerde project RAsylum Information Database" (Karolina Rusilowicz en Ewa Ostaszewska-Zuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13/06/2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport "Information on procedural elements and lights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland" van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale "in merit"-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (ADA, p. 36). In het geval van de betrokkene zat de procedure hervat worden aangezien zijn verzoek op 10/06/2024 werd ingediend, het verzoek nog niet werd afgesloten en de tijdspanne van 9 maanden nog niet is verlopen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulerie 604/2013 (EIJAA-rapport, p. 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport p. 5).

Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (ACDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA p. 87). Er wordt gesteld dat de duur van detentie varieert van gemiddeld 86 dagen tot meer dan vijf maanden (AIDA p. 83). Er zijn geen andere termijnen in de wet vastgelegd dan de maximale totale duur van de bewaring van

verzoekers om internationale bescherming, namelijk 6 maanden voor verzoekers om internationale bescherming en maximaal 18 maanden voor personen die verwijderd dreigen te worden (AIDA p. 101).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In het AIDA-rapport wordt gewag gemaakt van "push backs" naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (pp. 19-21). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

We wensen er tevens op te wijzen dat de betrokkene zich deze keer in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn Dublingehoor gezondheidsproblemen te hebben. Hij stelt ademhalingsproblemen te hebben en hiervoor in behandeling te zijn. Betrokkene kon geen medische documenten aanleveren en verklaarde evenmin medicatie te nemen. Zonder afbreuk te willen doen aan de situatie waar betrokkene in bevindt, voert hij geen elementen aan die die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers die een ziekteverzekering hebben (AIDA-rapport, p. 71 ; EUAA-rapport, p. 8). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of indien deze beperkt zijn, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg. Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum (AIDA-rapport, p. 71).

Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023 werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis (AIDA-rapport, p. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers tijdens medische en psychologisch consultaties (ADA, p. 72).

Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Poolse autoriteiten.”

Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum sinds 15 januari 2025.

De gedwongen verwijdering was voorzien op 29 januari 2025.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden met het oog op zijn verwijdering. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoeker voert volgende middelen aan:

“Enig middel

Schending van artikel 3 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

III.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

III.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

III.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Polen waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld;*
- zij vreest tevens het algemene klimaat in Polen dat niet positief is ten aanzien van vluchtelingen. Zelf werd zij meermaals het slachtoffer van agressie.*

III.4. Het AIDA-rapport omtrent Polen maakt vooreerst gewag van grote moeilijkheden om bijstand te kunnen krijgen door een advocaat ten einde te kunnen worden begeleid doorheen de asielprocedure en desgevallend een beroep te kunnen instellen tegen een negatieve asielbeslissing.

Cf. AIDA-rapport, p. 31:

Ook de toegang tot NGO's zou verre van een evidentie zijn. Cf. AIDArapport, p. 51 :

III.5. Het AIDA-rapport vermeldt tevens (p. 43):

Overall, NGOs confirm that the system of identification envisaged in the law does not work in practice. Persons who experienced violence, especially torture survivors, are expected to present evidence they hardly can obtain. At the same time, the authorities seldomly decide to ask for an expert opinion as a part of the procedure.¹⁵⁵ In one of the cases reported by SIP, both authorities at first and second instance claimed that the tortures that the applicant experienced had not been proven by medical examination. The applicant concerned had been transferred to Poland on the basis of the Dublin Regulation and was in possession of an opinion from a psychologist from the sending country confirming that they had been subjected to torture, that was ignored. In another case the authorities also ignored the fact that the applicant had been victim of torture, despite the visible signs of violence on their body. When submitting a subsequent application, the applicant presented a confirmation from the psychiatrist that she suffered from PTSD and a confirmation of visible signs of violence on their body. This evidence was dismissed and the application was considered inadmissible for presenting no new circumstances or evidence.¹⁵⁶ In 2021, the Supreme Administrative Court ruled on the case of an applicant who was a victim of torture in his country of origin. The administrative authorities did not accept as evidence the documents provided by the applicant and thus the Court annulled the decisions.¹⁵⁷ The Court also stressed that the authorities ignored the psychological opinion, in which it had been certified that the applicant had problems with memory and concentration and that he had been diagnosed with PTSD. The Court also highlighted that in the case file, there was no opinion of psychologist taking part in the interview.

Dit toont duidelijk aan dat de Poolse asielpprocedure grote tekortkomingen vertoont!

Het rapport stelt verder o.m. (p. 59-60):

The amount of financial allowance that asylum seekers receive is generally not sufficient to ensure an adequate standard of living in Poland.²⁶⁹ With only PLN 750-775 (around € 175-181) per month, it is very difficult or even impossible to rent an apartment or even a room in Warsaw, where most asylum seekers stay during the procedure, particularly taking into account that owners are often unwilling to rent an apartment to third-country nationals, especially asylum seekers, and tend to increase rent or deposit in such situations.²⁷⁰ As the amount of financial allowance is insufficient for renting separate accommodation, asylum seekers are often forced to live in overcrowded and insecure places. Many of them sleep in overcrowded apartments, where they have to share beds with other people or where living conditions do not provide privacy and personal safety.²⁷¹ Financial allowance for families of four amounts to PLN 1,500 (around € 350) per month and in practice it may be enough only to rent an apartment, however with great difficulty. Insufficient social assistance forces asylum seekers to work irregularly in order to ensure their subsistence and be able to afford rent costs. The amount of social assistance for asylum seekers has not been raised since 2003, even though the costs of living in Poland have increased significantly since then. As a result, material reception conditions are insufficient to ensure a decent standard of living as highlighted in the CJEU judgment in *Saciri*.²⁷² Moreover, the financial allowance that asylum seekers receive is not adjusted to their state of health, age or disability, which is also incompatible with the *Saciri* judgment.

De verwerende partij weigert echter dit ernstig in overweging te nemen.

III.6. Tevens citeert de verzoekende partij hierna een aantal bronnen betreffende het negatieve klimaat in Polen ten aanzien van asielzoekers, zeker ook bij de politiediensten:

- IOM Poland, *MIGRANTS AND POLISH POLICE: EXPLORING PERCEPTIONS, CHALLENGES AND AVENUES FOR RELATIONSHIP-STRENGTHENING*, 2024

https://dtm.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/Polish_Police_Migrants_Report_DEC%202023%20-%20APR%202024.pdf

"9. RECOMMENDATIONS

Improving the relationship between migrant communities and Polish law enforcement requires addressing several key issues through targeted recommendations.

Communication Barriers: Language support is crucial for effective communication. Many migrants face difficulties due to language barriers when interacting with the police. To address this, it is recommended to implement 24/7 access to interpretation services and consider offering free language classes, including English, to police officers. This will help bridge communication gaps and ensure that migrants can communicate their concerns effectively. Furthermore, ensuring the availability and accessibility of information about laws, regulations, and incident reporting processes in migrants' preferred languages is crucial. One potential solution could be the utilization of cultural mediators, who could assist both with interpretation as well as providing culturally sensitive information and building trust between police and migrants.

Cultural Sensitivity: There is a need for greater cultural awareness among police officers to understand migrant perspectives and reduce biases. Regular cultural sensitivity and antidiscrimination training can help achieve this. Enhanced educational resources, such as interactive simulations based on real-world scenarios, will also prepare officers for diverse interactions, fostering a more respectful and empathetic approach.

Trust and Relationship Building: Building trust between the police and migrant communities is essential. Organizing regular meetings with specific migrant groups and encouraging police participation in community events will help build relationships and trust. Additionally, designating specific officers as contact points for particular migrant communities can facilitate effective communication and cooperation.

Reporting Mechanisms: Migrants often fear unjustified repercussions when reporting incidents. Adapting existing reporting mechanisms to be clear and accessible for migrants to voice concerns and report incidents is vital for building trust. These mechanisms could be designed with inputs from migrant-serving NGOs and migrant community members. Empathy and Understanding: Police officers need to increase their empathy towards migrants by understanding the challenges they face, such as difficulties in finding employment and navigating legal procedures. Educational initiatives that highlight these challenges can foster a more supportive environment. Hosting regular information sessions on legal responsibilities and local regulations for migrants can also help them understand their rights and obligations, reducing misunderstandings and conflicts.

Community Collaboration: Building relationships with migrant community leaders can facilitate communication and address community-specific issues effectively. This collaboration can help the police better understand the unique needs and concerns of different migrant groups. Conducting interactive workshops that involve both police and migrants can address specific issues and foster mutual understanding.

Continuous Improvement: Gathering regular feedback from migrants about their interactions with the police would ensure continuous improvement in practices and policies. Frequent checkins with migrant community leaders and migrant-oriented NGOs could also provide important feedback to help identify areas necessitating further attention and adjustment. “

- Infomigrants, “Poland allows police to open fire on migrants at the Belarusian border”, 24 juli 2024, <https://www.infomigrants.net/en/post/58618/poland-allows-police-toopen-fire-on-migrants-at-the-belarusian-border> :

Polish MPs have approved a new measure which authorizes agents on the Belarusian border to fire live ammunition at migrants, for "selfdefense" or in a "preventive manner." The law angered NGOs, who point to an already very tense situation in the area.

On July 12, the Polish Parliament authorized security forces deployed on the Belarusian border - soldiers, border guards, police officers - to fire live ammunition "preventively" or in "self-defense" at anyone who attempts to cross the border irregularly.

Agents who use their weapons at the border, "when the life, health and freedom of members of the police are threatened in the context of a direct and illegal attack against the 'inviolability of the state border'" are now exempt from liability.

The measure was approved by 401 MPs. Only 17 opposed it. The text is now moving to the Senate for approval.

The announcement of this new law angered human rights defenders. The law grants the police "a right to kill", they wrote in the newspaper Gazeta Wyborcza.

"This law will only make an already very difficult situation at the Belarusian border worse," Bartek Rumieniczuk, communications manager for the Grupa Granica association, told InfoMigrants.

Because of the buffer zone, it is already impossible for us to document what is happening in the region, including the violence carried out by the border guards. This will further complicate our work and make the area more dangerous for people seeking asylum. At the beginning of June, pro-European Prime Minister Donald Tusk announced the deployment of a 200-meter wide and 60-kilometer long buffer zone along the border, forbidden to anyone but police. A similar decision was already applied in November 2021 by the previous nationalist Law and Justice (PiS) government, when thousands of people tried to enter the country.

Also read: Polish government pledges to do what is needed at Belarus border

'A dangerous precedent'

For Dinushika Dissanayake, Amnesty International Europe deputy director, "these proposals create a dangerous precedent for the rules around use and abuse of firearms in Poland," she wrote the day before the vote, in a press release. "Under international law [...], the use of force against individuals must be strictly necessary and proportionate to the threat posed; the use of firearms is prohibited except in situations where it is necessary; when there is an imminent threat of death or serious injury. Any attempt by the Polish authorities to undermine these principles would be unlawful." For Dissanayake, "the notion of 'preventive' self-defense is not consistent with international law and standards relating to the use of force" and "opens the door to all kinds of abusive practices."

On July 17, Interior Minister Tomasz Siemoniak also said that additional financial investments had been allotted "for the modernization of the border fence." Since June 2022 a double 5.5-meter high metal barrier stands at the border. "We will see the results [of the fencing] in October," he told the press. Already on May 11, during a visit to the border, Donald Tusk had promised that "there would be no limit [to spending] in terms of securing the border."

Bovenstaande artikels zijn alvast veelzeggend over het algemeen klimaat.

Reeds meermaals stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat elke grief in de zin van artikel 3 EVRM een minutieus onderzoek verdient. In casu is hiervan geen sprake.

III.7. Polen staat tevens bekend voor zijn pushbackbeleid.

Zo stelt het AIDA rapport, p. 57:

At the Polish-Belarusian border The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border, that started in 2021 and continued in 2023 (see Access to the territory and pushbacks), left many prospective asylum seekers without access to material reception conditions.²⁵⁵ Third-country nationals that were stuck on that border or pushed back to Belarus were often not allowed to apply for international protection in Poland – against Polish, EU and international law²⁵⁶ – thus, they could not obtain material reception conditions, including medical assistance, that is available to asylum seekers whose applications have been registered. In those circumstances, humanitarian aid (i.e. food, clothes, blankets) and medical assistance²⁵⁷ had to be provided by several local and state authorities (including the Commissioner for Human Rights),²⁵⁸ NGOs and private persons. However, its scope and effectiveness were greatly limited after the introduction of the state of emergency and similar measures, and the hampering and criminalisation of humanitarian assistance to migrants and asylum seekers in the country.

For example, in May 2023, a group of several dozen third-country nationals from Syria and Iraq (20-30 persons), including children (11, youngest of 1.5-2 years old), had been asking the Polish Border Guard for asylum while being blocked from entering Poland by the fence built at the border. Their applications were not accepted and they were not allowed to enter Poland. The Belarusian authorities did not allow them to go back to Belarus, so they were stuck "between" two countries for several days. The site was visited by the Commissioner for Human Rights' representatives. The Border Guard stated that the group could not be admitted to Poland, but they were given some food and water by the Border Guard' officers.²⁵⁹ NGOs were not allowed to approach the group and provide them humanitarian assistance, but the activists remained near the border (15m from the group) and tried to talk with them and play some games with the children.²⁶⁰ en p. 73-76:

Polish-Belarusian border

The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border that started in August 2021 and continued in 2023 left many prospective asylum seekers without access to material reception conditions, including medical assistance (see Access to the territory and pushbacks). For persons stranded at the border, suffering from pushbacks to Belarus and violence from both Polish and Belarusian forces, medical assistance was mostly provided by NGOs, activists and independent doctors.³⁸³ The organisation Medecins Sans Frontières (MSF), once more present at the Polish-Belarusian border since November 2022, during the oneyear operation assisted 220 persons (until November 2023), with 10% needing a hospital treatment to save their lives. The organisation trained also some NGOs in providing first aid.³⁸⁴ In 2023, NGOs, doctors and rescue teams still could not reach third-country nationals staying in the closed near-border area (15m from the border) and behind the fence built at the border.³⁸⁵ MSF mentioned a case of a group of 30 people prevented from entering Poland by the wall in May 2023: 4 needed urgent medical assistance. However, the paramedics were not allowed to access the area.³⁸⁶

People crossing the Polish-Belarusian border often required medical assistance, in particular in winter. They were starved, dehydrated, freezing (some with hypothermia), suffering from food poisoning, beaten up by – according to their accounts – Polish or Belarusian officers, and with other injuries, inter alia foot and leg injuries resulting walking barefoot or climbing through a wired fence.³⁸⁷ They are often pushed back to Belarus despite their poor medical condition. For example, in its report concerning October 2023, Grupa Granica mentioned a case of two women who were diagnosed with the first-degree hypothermia, who were pushed back to Belarus.³⁸⁸ Meanwhile, in May, Grupa Granica informed about a 31-year-old man who was pushed back despite having an injured leg. When he was apprehended by the Polish Border Guard, he received some medical assistance (the RTG was done, his leg was put into a medical splint), but then he was forced to go back to Belarus. Unable to move, he lay alone under the fence for a couple of days. Eventually, when the case became a topic of discussion in national media, the injured third-country national was admitted

to Poland and taken to the hospital where he was operated.³⁸⁹ The pushbacks of the third-country national were deemed unlawful by the court in March 2024.³⁹⁰

The fence built at the Polish-Belarusian border did not stop thirdcountry nationals from crossing this border but contributed greatly to their increased suffering.³⁹¹ As reported by Grupa Granica, many persons suffered injuries while climbing and coming off the fence, including fractures of the bones. Crossing the border through swamps, wetlands and rivers (paths that are now used more due to the construction of the fence) increased the risk of drownings, injuries, hypothermia and – in consequence – death.³⁹² In February 2024, MSF claimed that:

Between January and September 2023, almost 40% of the 187 patients treated by MSF had injuries that they had sustained while attempting to climb the wall or falling off it. Physical trauma included blunt injuries, sprains, deep cuts and suspected fractures. During this period, MSF responded to 14 cases of confirmed or suspected fractures, and almost half (46%) of the referrals to hospital were related to wounds and orthopaedic injuries, requiring urgent inpatient care and/or orthopaedic intervention.³⁹³

MSF also mentions mental health problems of third-country national they treated at the Polish-Belarusian border: “People stuck in the forest are often also in acute psychological distress by the time they are seen by the medical team. Between January and September 2023, MSF responded to 12 patients with psychological trauma, three of whom were referred to hospital due to their critical condition”.³⁹⁴

In practice, seeking assistance of the ambulance and referrals to hospitals are treated as a measure of last resort, since the Border Guard has been known to take third-country nationals from hospitals and push them back to Belarus.³⁹⁵ In April 2023, following his visit at the Polish-Belarusian border, the UN Special Rapporteur on Human Rights of Migrants remarked: “On both sides of the border, fear of being subjected to further acts of violence or other repercussions, such as pushbacks or detention, has prevented affected migrants from seeking medical and non-medical assistance to address their needs”.³⁹⁶

Actions of the Polish forces (the Border Guard, but also military) increase even further the risks for health and life of third-country nationals. In the PRAB report, “a case of a Syrian asylum seeker with symptoms of hypoglycaemia who was beaten and suffered fractures after he fainted for his insulin dependency” was mentioned.³⁹⁷ Despite his medical condition, he was pushed back to Belarus. As reported by Grupa Granica, in November 2023 “a Syrian citizen was shot in the back at the border. Fortunately, the bullet missed the spine and the vital organs. According to his account, he crossed the border with his group through a hole in the fence. They walked a few kilometres into Polish territory where they heard the polish services. They broke off to flee, the man was shot in the back. (...) The man underwent more than six hours of surgery at the University Clinical Hospital in Białystok.”³⁹⁸ Moreover, in October 2023, Grupa Granica reported that the pepper spray throwers were used for the first time at the border towards a group of approx. 100 third-country nationals. This action put them at further health risk, as they could only remain in clothes that were soaked in toxic spray or undress, thus risking hypothermia.³⁹⁹

Between August 2021 and February 2024, at least 55 persons died at the border.⁴⁰⁰ For example, HFHR reported in November 2023 that 60 persons were found dead on both sides of the border since the beginning of the crisis in August 2021. ⁴⁰¹ In January 2023, the body of a Yemeni doctor was found in the woods near the Polish-Belarusian border. The third-country nationals that were accompanying the ill Yemeni national informed the Border Guard about his location and critical condition. Their requests to send medical assistance were ignored and they were instead pushed back to Belarus. The Yemeni national was found only when another patrol was informed about his serious condition, but he was already dead by then.⁴⁰² In 2023, the death of an Ethiopian woman raised particular concerns as reportedly the Polish Police and Border Guard were informed by other thirdcountry nationals about her bad medical condition, but – instead of transporting her to the hospital – they pushed her back to Belarus. The Human Rights Commissioner is investigating this case; however, the Border Guard and Police seem to be unwilling to cooperate.⁴⁰³

The death toll at the Polish-Belarusian border and the risks accompanying crossing this border were also noticed by the UN Special Rapporteur on Human Rights of Migrants:

80. Pushback practices at the border have cost migrants' lives. Continued reports of migrants stranded at the Polish-Belarusian border, especially new arrivals, confirm that harsh border governance measures and the construction of the physical fence have not deterred irregular border crossing attempts but have heightened the risks to migrants and increased their suffering. Serious concerns remain over the physical and mental integrity of all migrants stranded at the Polish-Belarusian border, particularly in view of incoming arrivals and the increasingly harsh circumstances after the installation of the fence, including during winter weather. These conditions may also amount to cruel, inhuman or degrading treatment and may result in violations of the rights to life and security of person.⁴⁰⁴

In an increasing number of judgments issued in 2022 and 2023 courts condemned pushbacks at the Polish-Belarusian border, also in cases concerning pushbacks from Polish hospitals. In judgment no. IV SA/Wa 615/22, the Voivodship Administrative Court in Warsaw considered a case of a Syrian national who was pushed back to Belarus in November 2021 after a short stay in a Polish hospital and in spite of his pleadings for asylum. In Belarus, he was subject to violence from the Belarusian authorities forcing him to go back to Poland. A decision ordering his immediate removal was issued and challenged by the HFHR's lawyer. The court annulled the decision, explaining that the Border Guard did not rigorously assess the factual situation of the thirdcountry national, in particular, the circumstances of his arrival to Poland and his situation upon return. The court highlighted that the principle of non-refoulement still applies at the Polish-Belarusian border.⁴⁰⁵ In May 2023, the Voivodship Administrative Court in Białystok issued a judgement concerning a pushback of a third-country national, who was seeking help for an Ethiopian woman in a worsening medical condition. He was apprehended by the Border Guard and pushed back to Belarus. The Border Guard did not search for the ill woman. Her body was found couple days later by the activists. The court considered the pushback to be illegal.⁴⁰⁶ Similarly, in the case decided in March 2024, the Voivodship Administrative Court in Białystok (case no. II SA/Bk 71/24) condemned pushbacks of an Ethiopian national who was firstly forced to go back to Belarus upon his release from the Polish hospital with a leg in a medical splint and a referral for a surgery. When he returned to Poland, he again was hospitalized and a cast was put on his leg. However, once more, he was pushed back to Belarus, despite his pleadings for asylum and inability to walk.⁴⁰⁷ A case concerning a pushback from a hospital was also communicated to the Polish government by the ECtHR in June 2022.⁴⁰⁸

Zo stelt het Hof van Justitie in het arrest C-392/22 van 29 februari 2024 dat een Dublin-overdracht naar een lidstaat waar pushbacks en bewaring aan grensposten voorkomen, uitgesloten is als er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming bij overdracht een reëel risico zou lopen op zulke praktijken en de verzoeker om internationale bescherming hierdoor zeer verregaande materiële ontberingen zou ondergaan die een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken.

De lidstaat die terugname vraagt, moet vóór de overdracht rekening houden met alle informatie die de verzoeker om internationale bescherming verstrekt en moet meewerken aan de vaststelling van de feiten en de realiteit ervan. Deze staat mag niet overdragen als er ernstige, op feiten berustende gronden zijn om aan te nemen dat er bij overdracht een reëel risico op zulke behandeling bestaat. Deze mag wel overdragen als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties geeft die geloofwaardig en toereikend lijken om elk reëel risico op zulke behandeling uit te sluiten.

In casu maakt de bestreden beslissing helemaal niet duidelijk dat er individuele garanties zouden gegeven zijn. Integendeel, de verwerende partij verschuilt zich achter het intracommunautair vertrouwensbeginsel en weigert elk onderzoek. Dit is niet ernstig! Aldus werd het beginsel van de materiële motiveringsverplichting sowieso geschonden, aangezien deze niet deugdelijk is.

III.8. De verzoekende partij haalde tevens het risico op detentie aan bij terugkeer.

Hierover stelt het AIDA-rapport o.m.:

p. 113:

Asylum seekers should be informed of the reasons for their detention, legal remedies and their rights. Information on the reasons for detention is given first in the court, orally (while deciding on detention), and translated into a language understandable for the asylum applicant. The court has a clear obligation to hear the person concerned before rendering a decision.⁷⁰⁰ However, during the migration situation at the Polish-Belarusian border in 2021, the foreigners were not transported to the courts, but they took part in court proceedings online. The foreigners claimed that they did not understand the court procedure and the interpreter who translated the judge.

p. 114:

Asylum seekers receive rulings in the language they should understand; a literal translation of a ruling rendered in Polish. In a few cases, NGOs observed that court decisions were not translated in a language that it is not known by the detainee. Unfortunately, the information about the deadline for appeal is not translated at all. In practice it means that the foreigners are not aware that they are obliged to submit it in 7-day period.

The court procedure concerning detention orders is not considered effective. Courts often decide on the detention of asylum seekers without an in-depth analysis of their personal situation, and reasons for detention mentioned in the judgment are indicated very generally - without direct reference to a personal situation.

Courts do not conduct evidentiary proceedings on the best interests of the child and torture victims.⁷⁰⁶ Moreover, persons detained are not informed that they can apply for a free legal aid while in detention.

In the appeal procedure and in a prolongation of a detention, detained migrants cannot be present in the court and present their standpoint, according to the Polish law. At the same time, they are not informed about the reasons for prolonging their stay in a detention centre by the Border Guard, for example in Kętrzyn and Białystok.⁷⁰⁷ The application is not handed over to them, so they cannot present their reasons before the Regional Court will decide on their case. Additionally, applicants are not informed about the date of the court's meeting in advance, so they are not able to ask the court to establish a legal representative in their case, which could be financed by the state. Furthermore, the appeal has to be prepared in Polish, so appellants completely depend on NGOs to draft the appeal.

p. 115:

The law provides access to free legal assistance for the review of detention before the courts, but it is hardly ever exercised in practice.⁷¹² Asylum seekers can ask the court to grant them free legal assistance, if they duly prove that they are not able to bear the costs of legal assistance, without harm to the necessary maintenance of themselves and their families.⁷¹³ The court has a clear obligation to inform asylum seekers in a language understandable to them about the right to ask for legal assistance.⁷¹⁴ However, this rarely happens in practice, as most asylum seekers are not aware of this possibility and are not represented by a legal advisor in the District or Regional Court. In addition, their right to defence is not observed when the court decides on the extension of their detention. Applicants are either not informed about the day of the court proceedings or they are informed (in Polish) with very short notice. As a result, they are unable to submit a request for the lawyer on time.⁷¹⁵ Moreover, they generally do not receive a copy of the application on placing them or prolonging their stay in detention, so in practice it means that they are not able to present their standpoint in detention case. As a result, they are dependent on legal assistance granted by NGO lawyers, most of whom are not entitled to represent them in the courts.

Het hoeft geen betoog dat deze zaken op gespannen voet staan met artikel 3 EVRM.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Polen uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.”

2.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet

onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden.

Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker vreest dat zijn asielaanvraag in Polen niet goed behandeld zal worden, dat er moeilijkheden zijn vermeld met betrekking tot bijstand van advocaten en toegang tot NGO's, het leefgeld ruim onvoldoende is en de opvangcentra overbevolkt zijn. Er heerst een negatief klimaat ten aanzien van asielzoekers, ook bij politiediensten. Verzoeker wijst op het pushback-beleid aan de grens met Belarusland en dat er geen individuele garanties zijn gegeven door Polen. Hij riskeert vastgehouden te worden in een gesloten centrum na terugkeer in Polen.

Anders dan verzoeker opwerpt, kan de Raad niet volgen dat er thans ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij in geval van overdracht naar Polen zal verstoken blijven van een kwalitatieve behandeling van zijn asielaanvraag en adequate opvang. Uit het administratief dossier blijkt dat op 13 september 2024 Polen uitdrukkelijk erkende de verantwoordelijke lidstaat te zijn op grond van artikel 20, 5 van de Dublin III-verordening. In dit akkoord benadrukt Polen dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zal gebeuren in lijn met de nationale wetgeving en met de verplichtingen onder unierecht en internationaal recht.

Over de asielprocedure het opvangsysteem in Polen wordt in de bestreden beslissing volgende motivering gegeven:

“Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and gecoördineerde project RAsylum Information Database” (Karolina Rusilowicz en Ewa Ostaszewska-Zuk, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, laatste update 13/06/2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Daarnaast verwijzen we ook naar het EUAA-rapport “Information on procedural elements and lights of applicants subject to a Dublin transfer to Poland” van 30.05.2023 (Polish office for foreigners, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-06/factsheet_dublin_transfers_pl.pdf).

Het AIDA-rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure, onder de bepalingen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van zijn asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het dossier niet worden beoordeeld volgens de normale “inmerit”-procedure. Als een aanvraag na deze termijn wordt ingediend, zal deze beschouwd worden als een volgende aanvraag en onderworpen worden aan een ontvankelijkheidsprocedure (ADA, p. 36). In het geval van de betrokkene zat de procedure hervat worden aangezien zijn verzoek op 10/06/2024 werd ingediend, het verzoek nog niet werd afgesloten en de tijdsperiode van 9 maanden nog niet is verlopen.

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen in het kader van een Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA, p. 54).

Verzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54).

Het EUAA-rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen bestaan uit het volgende: opvang in het centrum met het bijhorende sociale assistentiepakket, een geldbijdrage om eigen verblijf op het grondgebied van de Republiek van Polen te financieren, medische zorgen, assistentie bij een vrijwillige terugkeer en assistentie bij een transfer naar een andere Lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming onder Regulatie 604/2013 (EIJAA-rapport, p. 4).

Opvangmogelijkheden zijn toegankelijk van zodra de verzoeker zich registreert in het opvangcentrum, dus niet automatisch na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Enkel medische hulp kan ontvangen worden vanaf het moment van het doen van het verzoek (bijvoorbeeld aan de grens), in speciale situaties, dat wil zeggen, in geval van risico voor het leven of de gezondheid (EUAA-rapport p. 5).

Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten (AIDA, p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen, is vaak niet voldoende om een adequate levensstandaard in Polen te verzekeren (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA pp. 63-64).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers om internationale bescherming in Polen in detentie kunnen geplaatst worden indien er geen alternatieven voor detentie zijn en als er een risico op onderduiken is (AIDA p. 87). Er wordt gesteld dat de duur van detentie varieert van gemiddeld 86 dagen tot meer dan vijf maanden (AIDA p. 83). Er zijn geen andere termijnen in de wet vastgelegd dan de maximale totale duur van de bewaring van verzoekers om internationale bescherming, namelijk 6 maanden voor verzoekers om internationale bescherming en maximaal 18 maanden voor personen die verwijderd dreigen te worden (AIDA p. 101).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit het AIDA-rapport blijkt dat een Dublin-terugkeerder in Polen onder dezelfde voorwaarden toegang krijgt tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure. Verzoeker toont niet aan dat hij Polen thans meer dan negen maanden heeft verlaten, waardoor zijn dossier wel degelijk ten gronde zal worden behandeld en niet als een ‘volgend verzoek om internationale bescherming’ zal worden gekwalificeerd (AIDA-rapport, p. 36). De loutere bewering van verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Polen niet op zijn merites zal worden beoordeeld, mist dus elke grondslag. Verzoeker draagt op dit punt ook zelf een verantwoordelijkheid en dient medewerking te verlenen aan zijn overdracht, zodat hij kan vermijden dat de termijn van negen maanden wordt overschreden en zijn dossier niet wordt heropend.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Polen bepaalde praktische obstakels zijn om toegang te krijgen tot de materiële opvangvoorzieningen. Zo wordt ook in de bestreden beslissing bevestigd dat de betrokkene zich zelf naar het opvangcentrum dient te begeven, maar uit verzoekers verklaringen kan worden opgemaakt dat dit voor hem alvast geen probleem heeft opgeleverd omdat hij stelde in Polen gedurende een aantal dagen in een centrum te hebben verbleven. Daarnaast worden de levensomstandigheden in bepaalde Poolse centra als bedenkelijk omschreven, hoewel deze zijn verbeterd ten opzichte van het verleden. Verzoeker citeert in zijn middel enkele punctuele problemen zoals meldingen van ongedierte en hongerstakingen, doch in ditzelfde citaat wordt gesteld dat uit een onderzoek bleek dat een overgrote meerderheid van de asielzoekers in Polen (90,05%) tevreden is over de materiële opvangvoorzieningen. Er rijzen in Polen ook conjuncturele problemen omwille van de hoge instroom van Oekraïners, waarbij wordt verwacht dat er in de winter van 2024 opnieuw een verhoogde influx vanuit Oekraïne zal plaatsvinden, maar verzoeker toont niet aan dat dit een invloed heeft op verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Polen worden overgedragen.

In zijn middel maakt verzoeker ook gewag van problemen inzake toegang tot de (kosteloze) juridische bijstand in Polen en een negatief klimaat ten aanzien van asielzoekers, maar hij toont niet aan dat dit aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er werd door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat er aanleiding bestaat om toepassing te maken van de discretionaire bepaling uit

artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU en het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Polen, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere zienswijze. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom verzoeker precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen antwoordt verzoeker: omdat zijn tante hier is.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden dienaangaande gemotiveerd:

“De persoon die aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon worden geïdentificeerd verkreeg in 2021 de Belgische nationaliteit.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (ctr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, 532 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, S 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GCI, no. 48321/99, S 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat' de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn tante niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn tante.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende tante of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.”

Ook in het verzoekschrift zet verzoeker geen reden van afhankelijkheid met zijn tante uiteen en wordt aldus terecht geen toepassing gemaakt van artikel 17 van de Dublin III-verordening. Bovendien merkt verweerder in de bestreden beslissing terecht op: *“Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het kiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het dient onderlijnd te worden dat Polen —net zoals België— lid is van de Europese Unie en dat dit land dus eveneens sinds de bekrachtiging van het Verdrag van Lissabon in 2009, gebonden is door enerzijds het Verdrag van de Europese Unie (VEU) en het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU).”*

Verzoeker wijst op het ‘pushback-beleid’ aan de grens met Belarusland.

De Raad ontkent niet dat er aan de grens van Polen en Wit-Rusland mensenrechtenschendingen plaatsvinden en dat er bepaalde vraagtekens kunnen worden geplaatst bij beleidsbeslissingen van sommige

(Oost-)Europese landen, waaronder Polen. Verzoeker verzuimt echter om concreet aan te duiden op welke wijze deze fenomenen, die zich bij uitstek in de Visegrád-landen voordoen, en de daaruit voortvloeiende politieke beslissingen, een invloed hebben op zijn persoonlijke situatie. Aangezien verzoeker in het kader van de Verordening 604/2013/EU rechtstreeks aan de Poolse autoriteiten zal worden overgedragen met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, maakt hij niet aannemelijk dat er in zijn hoofdte een risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan de pushbacks die plaatsvinden aan de Pools-Wit-Russische grens of een grensprocedure zal moeten doorlopen in Polen. De Raad stipt hierbij aan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat”* (HvJ 29 februari 2024, x t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nr. C392/22, § 65).

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of dat verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Polen zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen. Verzoeker heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Polen geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe om *prima facie* te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Er wordt *prima facie* geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Poolse autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN